

BR FRANS VAN DE VOORDE
(Br Gerard)
geboren te Oostmalle op 27 mei 1936
overleden te Gent
op 2 oktober 2015

Op vrijdag 2 oktober, de dag waarop de Kerk het feest herdenkt van de 'engelbewaarders' is Br. Frans in de vroege ochtend in zijn slaap gestorven. Bij hem een wakende medebroeder, om indien nodig zijn stervende medebroeder te steunen bij zijn laatste moeilijke strijd. Wat Br. Frans zelf zoveel jaren geweest is en gedaan heeft - een wakende, meevoelende en steungevende broeder zijn - werd nu voor hem gedaan.

Br. Frans, of Gerard (zoals zijn familie hem noemt) is een echte Kempische zoon. Hij is geboren in Oostmalle. Lang heeft hij er echter niet gewoond.

Reeds op 30 augustus 1949 verlaat hij zijn dorp en komt terecht in het juvenaat van de Broeders van Oostakker te Puurs. En op 15 juli 1952 vertrekt deze 16 jarige definitief naar Oostakker en treedt binnen bij de Broeders van O.-L.-Vrouw van Lourdes en wordt in de gemeenschap opgenomen als broeder Francisco.

Toen in de 60-jaren vele broeders hun kloosternaam verwisselen voor hun doopnaam, kiest Francisco om in zijn gemeenschap aangesproken te blijven als Br. Frans. Na zijn opleiding wordt Br. Frans in 1954 ingeschakeld in het grote complex te Oostakker waar hij zich inzet in wat ze hier noemden 'de huisdiensten': portier, hulp bij de verpleging, enz.

In 1962 verhuist Br. Frans definitief naar zijn echte thuis: de gemeenschap te Ronse, de bakermat van zijn congregatie. Hij blijft zijn talenten inzetten als portier, als econoom, als vicaris. Dit blijft hij doen tot zijn gemeenschap is ingekrompen tot vijf hulpbehoevende broeders en een verhuis naar Oostakker noodzakelijk wordt.

Wie Br. Frans is geweest voor zijn gemeenschap te Ronse en de omgeving heeft een medebroeder van hem in 1979 neergeschreven. Hier zijn getuigenis.

"Br. Francisco Van de Voorde, afkomstig uit Oostmalle: land van de wervelwinden, de bittere kou en de schroeiende hitte, de stille Kempen en de kleine huisjes met gordijntjes voor. Br. Frans, een heidebloempje, schoon door zijn eenvoud, groots om zijn kleinheid. Pas in 1962, toen hij naar Ronse kwam, had hij de gelegenheid zich volledig te realiseren. Inderdaad, na 17 jaar is br. Frans voor Ronse bijna een 'begrip' geworden. Hij is als portier de eerste kennismaking en de laatste groet, het levend receptenboek tegen fysische maar vooral psychische kwalen. Hij kan een oplossing geven waar er geen is, op drie plaatsen tezelfdertijd zijn en toch blijven glimlachen. Heidebloempjes zijn het schoonst in de herfst. Br. Frans, je hebt al één periode achter de rug. Langzaam jaartje na jaartje ga je naar de herfst van je leven toe. Moge je dienstbaarheid en schoonmenselijkheid nog velen gelukkig maken. Br. L.M."

Zijn glimlach, zijn attenties, zijn bezoeken aan zieke medebroeders ... onze gemeenschap in het Broederhuis hebben het zelf mogen ervaren. Vooral zijn beminnelijkheid, zijn dienstbaarheid. De Zusters van Barmhartigheid te Ronse hebben hem voor deze dienstbaarheid een medaille gegeven. Hij was vele jaren bij hen lector in de eucharistieviering.

Br. Frans, de laatste jaren is je leven een lijdensweg geworden en toch bleef je de oude Br. Frans zoals hierboven beschreven. Dank voor wie je was en wat je deed, kleine stille engelbewaarder.

Tot weerziens streekgenoot. Kempenzoon.

Hij ruste in vrede.